

Arrest

nr. 190 171 van 28 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in haar hoedanigheid van familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van mevr. F.J.

1.2. Op 27 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 9 september 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in haar hoedanigheid van familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van mevr. F.J.

1.4. Op 7 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4,5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9-09.2016 werd ingediend door.

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde mevr. J.F. (...), geboren op 03.06.1982, van Nederlandse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie'.

Artikel 47/3 §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2", moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Betrokkene legt een attest gezinssamenstelling d.d. 28.04.2016, afgeleverd te Maaseik, voor betrokkene sedert 13.02.2016 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Verder ook een positieve woonstcontrole op dit adres, d.d. 9.09.2016 en twee attesten van 'De Voorzorg' voor dd. 23.11.2016 waaruit blijkt dat het hele gezin verzekerd is.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 13.02.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Echter, er werd niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd. Zo heeft hij niet afdoende aangetoond zelf onvermogen te zijn, werd er onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt er niet dat zowel hij als de referentiepersoon niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en werden er geen documenten met betrekking tot de

bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd zodat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, met op deze in het land van herkomst.

Bijgevolg wordt het verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt"

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht voormeld middel toe als volgt:

"Dat gedaagde poneert dat verzoeker dient aan te tonen dat hij deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger in het land van herkomst. Dat gedaagde impliciet maar zeker stelt dat België niet het land van herkomst is van verzoeker doch hij laat na te duiden welke dan wel het land van herkomst van verzoeker is.

Dat verzoeker stelt dat het begrip "land van herkomst" cruciaal is ter beoordeling van de aanvraag. Dat gedaagde dit begrip veel te eng interpreteert.

*Dat de gedaagde in zijn wetsontwerp volgende toelichting gaf bij de invoering van art. 47/1 *

Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 75 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht:"(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf

genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., le lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...)

uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)"

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblyfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblyfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven

Dat de voorbereiden werken uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman² van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012.

Dat in dit arrest het begrip "land van herkomst" ter sprake komt.

Het arrest stelt in zijn overweging nr 31 hierover het volgende stelt:

31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst" aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst" in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste" van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat de conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen:

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft, ben ik niettemin van mening dat een familielid „ten laste" niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst" ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het primaire verblyfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „land van herkomst", waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip „land van herkomst" noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie.(48)

Dat het begrip "land van herkomst" wel degelijk België kan zijn. Immers de vraag of d afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is iets helemaal anders dan het land van herkomst.

Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient.

In die stelling zijn de geleverde stukken van verzoeker wel degelijk pertinent"

3.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.3. De materiële motiveringsplicht dient *in casu* te worden onderzocht in het licht van de artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)"

3.1.4. De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *fait accompli*-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval 'het land van herkomst' zou dienen gelijk te stellen met 'het gastland'.

3.1.5. De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, punt 21).

Het feit dat in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt geduid dat in het geval een staatsburger van een derde land verklaart "*ten laste te zijn*" van een burger van de Unie, het land van herkomst de staat kan zijn waarin een staatsburger van een derde land verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om een burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen – waarmee het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft willen aangeven dat het begrip "land van herkomst" niet kan worden beperkt tot de lidstaat waaruit de te vervoegen burger van de Unie zelf afkomstig is en dat in het geval een vreemdeling voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie het land van herkomst zelfs een ander land kan zijn dat datgene waar de burger van de Unie vandaan komt – impliceert niet dat de verwerende partij in voorliggende zaak België – het gastland – als het land van herkomst van de verzoekende partij diende te beschouwen.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt gesteld:

"31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen

wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zonder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. Met andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, kan tenslotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest Jia blijkt – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens kan uit het voorgaande afgeleid worden dat het *“gastland”* en het *“land van herkomst”* alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gevolgd.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt.

Er blijkt niet dat het standpunt van de verwerende partij om *in casu* België niet als *“land van herkomst”* te beschouwen tot gevolg heeft dat enige door de Europese en nationale wetgever nagestreefde doelstelling niet kan worden bereikt.

Het gegeven dat de verwerende partij niet heeft geduïd wat het land van herkomst van de verzoekende partij is, leidt op zich ook niet tot de conclusie dat een appreciatiefout werd gemaakt of dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet werd geschonden.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is ongegrond.

3.2. Betreffende het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.2.1. Voornoemd middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Dat de bestreden beslissing (het bevel, dat nooit uitgevaardigd had mogen worden) gezien bovenstaand middel. Dat immers de nietigverklaring van het de beslissing verblijf de nietigverklaring van het bevel met zich meebrengt.

Ondergeschikt mocht de beslissing verblijf niet worden vernietigd (quod certe non), dan wenst verzoekster volgende argumenten aan te brengen ter staving van het verzoek tot nietigverklaring:

Dat de beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“legaal verblijf in België verstreken”

Dat met de beste wil van de wereld verzoeker niet begrijpt wat dit wil zeggen. In niets wordt verwezen naar verzoeker zelf zodat men de vraag moet stellen wiens legaal verblijf verstreken is.

Dat van verzoeker of dat van de referentiepersoon.

De motivering is dan ook stereotiep en onduidelijk.

De materiële motiveringsplicht is geschonden.”

3.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.3. Gelet op het feit dat het middel ten aanzien van de beslissing van weigering van verblijf van meer dan drie maanden ongegrond is en aldus niet tot de nietigverklaring van de voornoemde beslissing kan leiden, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten nooit uitgevaardigd had mogen worden gezien het middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de nietigverklaring van voornoemde beslissing met zich meebrengt en aldus ook de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.4. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het bestreden bevel wordt gemotiveerd met *“legaal verblijf in België verstreken”*, dat met de beste wil van de wereld zij niet begrijpt wat dit wil zeggen, dat in niets wordt verwezen naar haar zodat men de vraag moet stellen wiens legaal verblijf is verstreken, dat van haar of dat van de referentiepersoon, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 maart 2017 duidelijk dat de aanvraag ingediend op 9 september 2016 door H.M., zijnde de verzoekende partij, wordt geweigerd daar de betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat aan betrokkene het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt aldus dat aan de ‘betrokkene’ het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten alsook dat met het woord ‘betrokkene’ wordt gedoeld op de persoon H.M., zijnde de verzoekende partij, die de aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een

burger van de Unie indiende op 9 september 2016. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat in niets wordt verwezen naar haar en dat men de vraag moet stellen wiens legaal verblijf verstreken is, dat van haar of dat van de referentiepersoon. Voor het overige kan de Raad enkel vaststellen dat niet kan ingezien worden op welke wijze de motieven *“legaal verblijf in België is verstreken”* met uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, onbegrijpelijk zijn, minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk. Immers bepaalt artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:*

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat de verwijzing naar voornoemde wettelijke bepaling en de *in casu* motivering dat het legaal verblijf in België verstreken is, haar geen afdoende inzicht in de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verschaft. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten onduidelijk is.

De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, in zoverre dit het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of deze niet correct of op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

3.2.5. Ten overvloede dient geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.2.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER